

Sparere eller ikke, paa en Maade opmuntrer Sparekassen til at gaa rigorøst frem mod de Sparere, som indsende deres Terminsrenter nu til December i en Anvisning paa deres Sparekassebog i Stedet for i Kontanter. Det forekommer mig, at dette er noget farligt. Man vil maaske sige, at saa komme begge Fordringer for Domstolene. Men det gøre de ikke. Sparekassens Fordring paa Sparerne er baseret paa tingløste Panteobligationer, i hvilke er vedtaget, at man kan i Misligholdelsestilfælde gaa frem uden Lovmaal og Dom og straks gøre Eksekution i Pantet, sætte det til Auktion og søge sin Fyldestgørelse derved, og Sparernes Modfordring har ikke nogen Plads i Retsforfølgningen, den kommer slet ikke frem. Spareren staar som „Fattig Per Eriksen“ med den opsagte og inkasserede Prioritet. Dette er en farlig Stilling. Hvis det er saaledes, lad os saa klare den Sag, medens der er Tid her. Om der gaar en Dag mere eller mindre med, kan være lige meget, men lad os blot faa Forholdet klart. Er det virkelig Mening, at det skal være Ret, som den højtærede Indenrigsminister antydede i Modsetning til, hvad jeg antog for at være sikkert gældende Ret, lad os saa gøre Skridtet helt ud og give et Moratorium ikke blot for Sparekassen, men ogsaa for de Folk, som skyldte Sparekassen Penge. Lad os give dem et Moratorium for deres nu forestaaende Terminsrenter, thi naar vi i Lovforslagets § 3 give Sparekassen Lov til at kræve Renter ind, men ikke give den Lov til at betale Renter ud, og naar det her i Tinget af Ministeren drages i Tvivl, at de gamle Sparere have Likvidationsret, stille vi dem paa en saa ugunstig Fod, at jeg synes, vi ikke kunne forsvare det, vi gøre. Det kan, som sagt, afhjælpes ved, at vi indføre samme Moratorium for Pantedebitorerne, som vi her indføre for Sparekassen.

Finansministeren (Brun): Jeg skal tillade mig at besvare de Forespørgsler, som blev rettede til mig af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Den første lød saaledes: Hvorfor har Regeringen ikke gjort Skridt til at erhverve Lovhjemmel paa den Udvidelse af Bankgarantien, som har fundet Sted? Dertil skal jeg bemærke, at jeg ved Finanslovens første Behandling lovede, at der skulde komme en trykt Redegørelse om Bankkomiteens Virksomhed. Jeg lovede endvidere, at denne Rede-

gørelse skulde komme til at foreligge, forinden der blev forelagt et Forslag om Lovhjemmel for Bankgarantiens Udvidelse, idet det blev fremsat som et Ønske fra ærede Medlemmers Side, at de maatte faa en saadan Redegørelse for at staa fuldstændig klartseende ved dette Lovforslags Behandling. Denne trykte Redegørelse vil enten i Dag eller i Morgen blive omdelt paa Medlemmernes Pladser. Det er altsaa Grunden til, at dette Lovforslag ikke endnu er forelagt, denne Redegørelse fra Bankkomiteen har nødvendigvis maattet tage nogen Tid.

Det ærede Medlem spurgte dernæst, om det forholdt sig rigtigt, at Bankernes Repræsentanter i Komiteen havde tiltunget sig en Indflydelse paa Komiteens Sammensætning og truet andre Mænd igennem end dem, Finansministeren ønskede. Dertil skal jeg bemærke, at jeg har ikke mærket en saadan Trusel. Jeg har ikke selv været til Stede i Bankkomiteens Møde og har altsaa ikke der kunnet blive undergiven Paavirkning af Bankernes Repræsentanter, og disse have heller ikke henvendt sig til mig med Udsagn om, at bestemte Mænd ikke maatte indtræde i Komiteen. Ved Udnævnelsen af de Mænd, som nu ere indtraadte i Komiteen, har jeg altsaa kun taget de Hensyn, som jeg mente nødvendigvis maatte tages.

Saa har det ærede Medlem endvidere spurgt, hvordan det er gaaet til, at en Beslutning om, at Bankkomiteens Møder ikke skulde være offentlig bekendte, og at deres Afgørelser ikke skulde offentliggøres, var truffen med 5 Stemmer mod 5. En saadan almindelig Beslutning af Bankkomiteen om, at dens Afgørelser ikke skulle være tilgængelige for Offentligheden, foreligger ikke, og hvis den ved en enkelt Lejlighed muligvis har foreligget, kan den ikke være truffen med 5 Stemmer mod 5, men er formodentlig truffen paa den Maade, at der har været Enstemmighed derom, eller muligvis har Formandens Stemme gjort Udslaget. Den Skik følge de nemlig indenfor Bankkomiteen, at i Tilfælde, som ikke have større reel Betydning, bøje de sig i Tilfælde af Stemmelighed for Formandens Afgørelse. Er det vigtige Ting, blive de indankede for Finansministeriet.

Poul Christensen: Jeg skal sige til den højtærede Indenrigsminister, at hvis han har opfattet mig, som om jeg opfordrede ham til at erklære Sparekassen fallit øjeblikkelig, har han opfattet mig ganske